

noget tilovers for sit Partis Ordfører, og hvad han har sagt om denne Sag i 1890—91, havde han næppe talt saaledes. Thi hvem var det, der netop under de Bestræbelser, der den Gang fra vor Side bleve gjort for at faa alle dem ind under Loven, som der nu er Tale om, satte sig derimod, og som netop direkte henviste disse Folk til Fattigvæsenet? Det var det ærede Medlems Partifælle, Ordføreren, det ærede Medlem for Fredericia (Ousen)! Jeg skal med ganske faa Ord bevise det af Rigsdagstidende. Da vi diskuterede om, hvem der skulde ind under Loven og hvem ikke, og da det drejede sig om at faa saa mange ind under Loven som muligt, sagde det ærede Medlem for Fredericia — det findes i Rigsdagstidenden for Samlingen 1890—91, Sp. 5323 —: „Naar vi nu, som jeg haaber, gennemføre en Fattiglov, der giver fri Læge, i alt Fald, og fri Befordring efter Lægen, og naar vi, som jeg ogsaa haaber, snart komme saa vidt, at vi gennemføre en Sygekasselov med Bestemmelse om, at Sygekasserne faa Tilskud baade fra Stat og Kommune, saa tror jeg . . . osv.“ Det er altsaa til de Folk, som dette Lovforslag nu ikke tager med, en direkte Henvielse til at ty til Fattigvæsenet. Det er det ærede Medlems Partis Standpunkt, at henvise de Folk direkte til Fattigvæsenet, og nu skælder han andre ud, fordi de klassificere Arbejderne! Nej, det ærede Medlems Fortid — eller om ikke hans, saa hans Meningsfællers Fortid — raaber imod ham. Det er dem, der have grundlagt det Standpunkt, der er Tale om her, og det kunde han have haft godt af at se, forinden han drog saaledes til Felts, som han har gjort. Den ærede Ordfører den Gang henviste, som jeg sagde, til Sygekasserne, og der kommer jeg ganske naturligt til det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam), der talte meget indtrængende forleden Dag om den Uret, som blev gjort, formedelst den Paragraf i Loven, som siger, at i 13 Uger skal den ingen Understøttelse have, som kommer til Skade. I det Udvalg, der havde Lovforslaget til Behandling den Gang, var jeg som Mindretal med til at stille Forslag, ligesom jeg talte ivrigt imod det Forslag, som den Gang laa for, nemlig om 26 Uger. Flertallet gik ned til 6 Uger, men det Mindretal, som var stemt for, at saa mange som muligt skulde med ind under Loven, stillede Ændringsforslag om, at det kun skulde vare 7 Dage, inden de paagældende fik Understøttelse, og vi motiverede det akkurat med de samme Ord, som det ærede Medlem for Saksjøbing brugte, da han for-

leden Dag talte om Sygekasserne. Vi sagde nemlig den Gang, at der var saa tyndt befolkede Egne i mange Dele af Landet, at det var umuligt for Befolkningen der at stifte Sygekasser, ligesom der ogsaa var mange svagelige Mennesker, som ikke kunde blive optagne som Medlemmer af Sygekasserne, og ogsaa mange fattige Folk, der ikke havde Raad til at blive Medlemmer; derfor var det en Straf mod dem, en Uret mod dem, naar man satte en saa lang Ventetid ind i Forslaget, idet mange ved Forhold, de ikke vare Skyld i, vilde være afskaarne fra at træde ind i Sygekasserne. Akkurat de samme Ord, som det ærede Medlem brugte, da han forleden Dag talte om Sygekasserne. Men hvem var det, der den Gang satte sig derimod? Det var det ærede Medlems Parti, det ledende Flertal her i Salen. De sagde, at det kunde der slet ikke være Tale om. Jeg skal tillade mig at citere, hvad den ærede Ordfører sagde; det karakteriserer de Herrer ganske slaaende. Han sagde: „Da alle Mennesker, som bekendt, ikke ere saa gode, som de burde være, saa vil netop det ærede Medlem ved at sætte en saa kort Frist give Anledning til, at en hel Masse Mennesker kunne være i alt Fald fristede til at simulere; thi det kan godt være saadant, at de sige til sig selv: Nu ere vi en Gang komne ud af Arbejdet nogle faa Dage, maaske kunne vi have godt af at gaa fri nogle Dage endnu. Kort sagt, jeg tror, der ligger en Fare over for saadanne mindre rettænkende Personer“. Det ærede Medlem for Saksjøbing har formodentlig ikke set dette, for ellers vilde han have vidst, hvorledes hans Parti og dets Ordfører raisonerede den Gang, hvorledes de saa paa dette Lovforslag og det Princip, at bringe saa mange som muligt ind under det, og navnlig at afværge Uretfærdigheden over for nogle med Hensyn til denne Frist for Sygehjælp. Nej, Forholdet er det, at de Herrer have fuldstændig vendt om nu, da de ere blevne Mindretal, fra, hvad de sagde, den Gang de vare Flertal. De have ikke villet være med til at gennemføre noget vidtgaaende Princip paa de sociale Reformers Omraade, det have de vist, den Gang de vare Flertal. Om det nu er deres oprigtige Mening, at de ville gøre det, nu da de ere i Mindretal og ikke kunne, det ved jeg ikke, det kan jo gerne være, men en Kendsgerning er det, at da de Herrer havde Magten, da vilde de ikke — det lærer Rigsdagstidenden os, det lærer Behandlingen os — og nu kunne de det